

Sygn. akt III CSK 50/09

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa E.S.

przeciwko [...]

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 maja 2009 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 12 maja 2008 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę kasacyjną, oddala wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 12 maja 2008 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację E.S. od wyroku Sądu rejonowego w K. z dnia 5 lutego 2008 r.

Powódka wniosła od powyższego wyroku skargę kasacyjną opartą na drugiej podstawie kasacyjnej, zarzucając naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a to: art. 235 i 233 k.p.c. przez naruszenie zasady bezpośredniości i przekroczenie zasady swobody oceny dowodów osobowych przeprowadzonych w pierwszej instancji oraz art. 217 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i pominięcie wniosków dowodowych zgłaszanych przez powódkę.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazali, że występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne. Zagadnienie prawne, które powinno być przedmiotem rozważenia przez Sąd Najwyższy dotyczy tego, czy dopuszczalne jest oparcie rozstrzygnięcia przez sąd drugiej instancji na faktach ustalonych w innej sprawie, przy jednoczesnym nie uwzględnianiu zgłaszanych wniosków dowodowych dotyczących spornych okoliczności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398³ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną strona może oprzeć na następujących podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

W obowiązującym stanie prawnym Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji. O ile bowiem ten ostatni również jest „sądem faktu” i w myśl ogólnie niekwestionowanych zapatrywań orzecznictwa oraz doktryny kontynuuje postępowanie merytoryczne (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CKN 812/98, OSNC 2000, nr 10, poz. 193; z dnia 5 lutego 2006 r., IV CK 384/05, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2002 r., III CZP 62/02, BSN 2003, nr 3. s. 14. wyrok SN z dnia 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, LEX nr 238975), o tyle Sąd Najwyższy jako „sąd prawa”, rozpoznając nadzwyczajny środek odwoławczy w postaci skargi kasacyjnej,

jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy. Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Ustrojową funkcją Sądu Najwyższego jest sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest a *limine* niedopuszczalny, a jeżeli skarga oparta była tylko na takich zarzutach, podlegała odrzuceniu (por. postanowienia SN: z 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06, niepubl.; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 211/06, niepubl.). Takim zarzutem jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i 235 k.p.c. Zarzut naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. w istocie zmierza do niedopuszczalnej polemiki z dokonanymi w sprawie ustaleniami faktycznymi, zwłaszcza, że nie dotyczy postępowania drugoinstancyjnego. W tym postępowaniu skarżąca nie zgłaszała wniosków dowodowych, jedynie zarzucała w apelacji pominięcie wniosków zgłaszanych przed Sądem Rejonowym. Uszło uwagi skarżącej, że skarga kasacyjna nie jest powtórzeniem apelacji, lecz nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym wobec prawomocnego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji, powinna zatem przytaczać przepisy regulujące postępowanie drugoinstancyjne. Takich przepisów w podstawie skargi nie przytoczono.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną. Odrzucenie skargi kasacyjnej nie pozwala na zasądzenie na rzecz skarżącej kosztów postępowania kasacyjnego. Skarga nie zawiera wniosku adwokata z urzędu o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej spełniającego przesłanki określone w § 20 rozp. Min. Spr. z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 r. Nr 163 poz. 1348).